

DESTINY

DESTINY

APRILYNNE PIKE

Destiny
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2023 Dutch Venture Publishing
Auteur: Aprilynne Pike
Oorspronkelijke titel: *Destined*
Vertaling: Meike van der Tol

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing/Jen Minkman
Tekstredactie: Marieke Veringa
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave november 2023
ISBN 978-94-93265-62-2
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Neil Gleichman, die mij het belang van
een sterk einde heeft geleerd.*

Ik hoop dat het gelukt is.

Bedankt, coach.

Tamani drukte zijn voorhoofd tegen de koude ruit. Hij vocht tegen een vlaag van vermoeidheid. Slapen was geen optie, niet zolang een dunne lijn keukenzout het enige was tussen hem en een boze winterelf.

Vanavond had hij een dubbele dienst als *Fear-gleidhidh*.

Normaal gesproken was hij trots op deze titel. Dit maakte hem Laurels toezichthouder, haar beschermer. Maar het had een waardevollere betekenis, een die veel meer was dan de traditionele *Am Fear-faire*. *Fear-gleidhidh* betekende schildwacht en Tamani had niet alleen de taak om Laurel veilig te houden, maar ook om ervoor te zorgen dat ze de missie zou volbrengen die Avalon haar als kind had gegeven.

Nu was hij ook een gevangenisbewaarder.

Hij keek naar zijn gevangene. Yuki's stoel stond op het versleten linoleum in het midden van een dikke cirkel van wit, korrelig zout. Ze sliep met haar wang op haar knieën en haar handen losjes achter zich vastgemaakt. Ze leek oncomfortabel. Verslagen.

Ongevaarlijk.

'Ik zou alles voor je hebben opgegeven.' Haar stem was zacht, maar duidelijk.

Ze sliep dus toch niet. *En ze was nooit ongevaarlijk*, herinnerde hij zichzelf. De kleine, witte bloem die midden op haar rug groeide, die haar een winterelf maakte, was daar genoeg bewijs voor. Er was ruim

een uur verstreken sinds David haar aan de stoel had vastgebonden – een uur sinds Chelsea het onweerlegbare bewijs had laten zien dat ze inderdaad een winterelf was – en Tamani was nog steeds niet aan het beeld gewend geraakt. Het gaf hem een ijzige angst die hij zelden had gevoeld.

‘Ik was klaar. Daarom kwam ik naar jou voor je me naar binnen bracht.’ Yuki keek op en strekte haar benen voor zich uit. Ze rekte zich uit zoveel als ze kon in haar positie. ‘Maar dat wist je al, of niet?’

Tamani zei niks. Hij wist het inderdaad. En heel even was hij geneigd om het haar te laten opbiechten. Maar dat zou niet goed afgelopen. Yuki zou er uiteindelijk achter komen dat zijn affectie nep was en dan zou een minachtende winterelf hem in haar macht hebben. Het was beter om een einde te maken aan de poppenkast.

Hij hoopte dat hij zichzelf hier niet over voorloog. Ze was een bedreiging; hij zou zich niet schuldig moeten voelen dat hij tegen haar had gelogen en zeker niet nu hij wist dat zij óók had gelogen. Door de macht die winterelfen over planten hadden, konden ze plantaardig leven van veraf aanvoelen, dus vanaf het moment dat Yuki Tamani had ontmoet, wist ze dat hij een elf was. En Laurel ook. Ze had hen allemaal bedrogen.

Dus waarom vroeg hij zich nog af of hij wel het juiste had gedaan?

‘We zouden zo goed kunnen zijn samen, Tam,’ ging Yuki verder, haar stem even zacht als haar gekreukelde zilveren jurk, maar met een scherp randje waar Tamani rillingen van kreeg. ‘Laurel gaat hem niet verlaten voor jou. Ze is dan wel een elf aan de buitenkant, maar vanbinnen is ze een en al mens. David of geen David, ze hoort h^{ier} thuis en dat weet je.’

Tamani vermeidde de ogen van zijn kapitein, draaide zich terug naar het raam en staarde de duisternis in. Hij deed alsof hij keek naar... iets. Wat dan ook. Het leven van een schildwacht zat vol wreedheid en Tamani en Shar hadden elkaar extreme maatregelen zien nemen om hun thuis te beschermen. Maar altijd tegen een duidelijke bedreiging, een gewelddadige aanvaller, een échte vijand. Trollen waren hun vijand – altijd al geweest. Winterelfen heersten over Avalon en ondanks dat Yuki hen had bedrogen, had ze hen nooit echt

pijn gedaan. Haar vastzetten voelde op een of andere manier erger dan honderd trollen doden.

‘Jij en ik, Tam, wij zijn hetzelfde,’ zei Yuki. ‘We worden gebruikt door mensen die niets geven om wat wij willen of wat ons blij maakt. Wij horen niet bij hen; wij horen samen.’

Aarzelend wierp Tamani weer een blik op haar. Het verraste hem dat ze niet naar hem keek terwijl ze praatte – ze keek langs hem heen, uit het raam, alsof ze daar een mooie toekomst zag waarvan ze hoopte dat die nog bestond. Tamani wist wel beter.

‘Er is geen deur in de wereld die dicht kan blijven voor ons, Tam. Als je achter mij zou staan, zouden we zelfs vredig naar Avalon kunnen gaan. We kunnen daar blijven en in het paleis wonen.’

‘Hoe weet je van het paleis?’ flapte Tamani eruit, ook al wist hij op het moment dat hij het zei, dat hij in haar val liep. Shar zuchtte zachtjes en Tamani vroeg zich af of hij zuchtte vanwege Yuki’s dwaasheid of die van hemzelf.

‘Of we kunnen hier blijven,’ ging ze verder, rustig, alsof Tamani niks had gezegd. ‘Waar we ook heen willen, wat we ook willen doen, we kunnen het. Met jouw macht over dieren en mijn macht over planten ligt de wereld aan onze voeten. Een lente- en winterelf koppel kan goed werken, weet je. Onze talenten vullen elkaar perfect aan.’

Tamani vroeg zich af of zij zich realiseerde dat ze het niet bij het juiste eind had – of hoe weinig het hem deed.

‘Ik had altijd van je gehouden,’ fluisterde ze en ze boog haar hoofd. Haar donkere, glanzende haar viel naar voren, bedekte haar gezicht en ze snoof zachtjes. Huilde ze of onderdrukte ze een lach?

Tamani schrok toen iemand op de deur klopte. Voordat hij een stap kon zetten, liep Shar stil naar het kijkgat. Met zijn mes in zijn hand zette Tamani zich schrap, voorbereid op alles. Was het Klea? Daar hadden ze alles tenslotte voor gedaan, de cirkel gemaakt en Yuki vastgezet, een doordachte val voor de sluwe herfstelf die hen misschien wilde vermoorden.

En misschien niet.

Als ze het toch eens zeker konden weten...

Zolang ze het niet wisten, moest Tamani ervan uitgaan dat ze

een bedreiging was – en een dodelijke.

Met een enigszins vertrokken gezicht trok Shar de deur open en Laurel kwam binnen, met Chelsea vlak achter zich aan.

‘Laurel,’ was het enige wat Tamani kon zeggen terwijl zijn vingers het mes loslieten. Ondanks dat hij al zo lang van Laurel hield als hij zich kon herinneren en dit de laatste tijd iets... iets méér was geworden, voelde hij iedere keer dat hij haar zag een golf van vreugde.

Ze droeg niet langer haar donkerblauwe, formele jurk die ze aan had gehad toen hij haar in zijn armen had, iets meer dan een jaar geleden tijdens het Samhain-festival, toen hij haar zo gepassioneerd had gekust. Het leek zo lang geleden.

Laurel keek niet naar hem; haar ogen waren alleen op Yuki gericht.

‘Je hoort hier niet te zijn,’ fluisterde Tamani.

Laurel trok een wenkbrauw op. ‘Ik wilde het met mijn eigen ogen zien.’

Tamani klemde zijn kaken op elkaar. Eerlijk gezegd wilde hij haar wél hier hebben, maar zijn eigen belangen stonden tegenover zijn bezorgdheid over haar veiligheid. Zou hij ooit beide kunnen combineren?

‘Ik dacht dat je David achterna ging,’ zei Tamani tegen Chelsea, die nog in haar donkerrode jurk liep. Ze had haar hakken ergens achtergelaten, dus de onderkant van haar jurk viel als een bloedrode waaier rond haar voeten.

‘Ik kon hem niet vinden,’ zei Chelsea met een nauwelijks zichtbare trilling van haar onderlip. Ze keek naar Laurel, die nog steeds hun stille gevangene bestudeerde.

‘Yuki?’ begon Laurel voorzichtig. ‘Gaat het wel goed?’

Yuki keek Laurel dreigend aan met een koude, woedende blik. ‘Zie ik eruit alsof het goed gaat? Ik ben ontvoerd! Ik zit vastgebonden aan een metalen stoel! Hoe zou het met jóú gaan?’

De venijnige toon van de winterelf sloeg als een keiharde golf over Laurel heen en ze zette een stap terug. ‘Ik kwam kijken hoe het met je gaat.’ Laurel keek naar Tamani, maar Tamani wist niet zeker wat ze van hem wilde. Bemoediging? Toestemming? Hij gaf haar een

grimas en een kleine schouderophaling.

Laurel draaide zich weer naar Yuki toe. De gezichtsuitdrukking van de winterelf was onleesbaar. Ze stak haar kin omhoog. 'Wat wil Klea van me?' vroeg Laurel.

Tamani verwachtte niet dat ze zou antwoorden, maar Yuki keek Laurel in haar ogen en zei: 'Niets.'

'Waarom ben je hier dan?'

Yuki lachte, een scheef en ondeugend lachje. 'Ik zei niet dat ze nóóit iets zal willen. Maar ze heeft jou niet meer nodig.'

Laurels ogen richtten zich op Tamani, daarna op Shar en gingen toen weer terug naar Yuki.

'Luister, Laurel,' zei Yuki, haar stem zacht en geruststellend, 'deze hele poppenkast is absoluut onnodig. Ik praat pas als je me hieruit haalt.'

'Zo is het genoeg,' zei Tamani.

'Kom dan hier en snoer me de mond,' zei Yuki. Ze gaf Tamani een dreigende blik, voor ze zich weer naar Laurel draaide. 'Ik heb nooit iets gedaan om je pijn te doen en je wéét dat ik dat zou kunnen. Ik had je al een miljoen keer kunnen vermoorden, maar dat heb ik niet gedaan. Is dat niets waard?'

Tamani opende zijn mond, maar Laurel legde een hand op zijn borst om hem te stoppen. 'Je hebt gelijk. Maar je bent een winterelf. Dat heb je verborgen, ondanks dat je van ons wist. Waarom?'

'Waarom denk je? Het moment dat je soldatenvriendjes erachter kwamen wat ik was, bonden ze me vast aan een stoel!'

Tamani haatte dat ze gelijk had, dat Laurel dit niet kon ontkennen.

'Oké, nou, misschien moeten we opnieuw beginnen,' zei Laurel. 'Het is beter als we hieruit kunnen komen voordat Klea hier is. Als je ons kunt vertellen...'

'Tamani heeft de sleutels,' zei Yuki. Ze keek zijn kant op met venijn in haar ogen. 'Laat me vrij en ik vertel je alles wat je wil weten.'

'Dat gaat niet gebeuren,' zei Tamani. Hij deed zijn best om zoveel te klinken.

Laurel onderbrak Tamani en praatte verder tegen Yuki. 'Het is voor iedereen waarschijnlijk het veiligst als...'

‘Nee!’ schreeuwde Yuki. ‘Ik kan niet geloven dat jij hier deel van uitmaakt! Na alles wat ze je hebben aangedaan? En je ouders?’

Tamani fronste; wat hadden Laurels ouders hier mee te maken?

Laurel schudde haar hoofd. ‘Yuki, ik vind het niet leuk dat ze me alles lieten vergeten. Ik kan het verleden niet veranderen...’

‘Vergeten? Ik heb het niet over de geheugenelixers. Ik bedoel het vergif.’

‘Oh, kom op zeg,’ flapte Tamani eruit.

Laurel zei dat hij stil moest zijn. ‘Yuki, weet je wie mijn vader vergiftigd heeft?’

Tamani was vrij zeker van het antwoord en hij wist dat Laurel dat ook was; het moest Klea geweest zijn. Maar als Laurel Yuki kon overhalen om hun verdenkingen te bewijzen...

‘Je vader?’ Yuki leek verward. ‘Waarom zouden ze je vader vergiftigen? Ik heb het over je moeder.’

Laurel keek weer naar Tamani. Hij schudde zijn hoofd en haalde zijn schouders op. Waar had ze het over?

‘Je weet het niet eens, of wel? Wat een toeval dat het koppel van wie het land rond de poort was, toevallig geen kinderen had, wachtend tot een blonde baby in hun leven opdook. Hoe... hándig. Vind je ook niet?’

‘Zo is het genoeg,’ zei Tamani fel. Hij had het kunnen raden; meer spelletjes. Yuki probeerde er gewoon voor te zorgen dat ze aan zichzelf en aan elkaar gingen twijfelen.

‘Dat hebben zij gedaan,’ zei Yuki. ‘Vijftien jaar voordat jij voor hun deur belandde, zorgden elfen ervoor dat je moeder zo graag een kind wilde, dat ze je meteen in huis zou nemen. Ze hebben haar beschadigd, Laurel. Ervoor gezorgd dat ze nooit zelf kinderen kon krijgen. Ze hebben haar leven verpest en jij staat aan hun kant.’

‘Luister niet naar haar, Laurel. Dat is niet waar,’ zei Tamani. ‘Ze probeert in je hoofd te komen.’

‘Oh ja? Waarom vragen we het hém niet?’

Laurel volgde Yuki's blik naar Shar. Hij stond daar als een standbeeld, onaangedaan door de aandacht die hij kreeg.

Het kon niet waar zijn. Het kón niet. Niet Shar, haar onzichtbare beschermer sinds ze Avalon had verlaten.

Dus waarom ontkende hij het niet?

'Zeg het,' zei Yuki. Ze drukte zich tegen haar stoel. 'Vertel haar wat jij haar moeder hebt aangedaan.'

Shar hield zijn mond dicht en zijn gezicht had geen uitdrukking.

'Shar,' smeekte Laurel zachtjes. Ze wilde hem horen zeggen dat het niet waar was. Hij moest het zeggen. 'Alsjeblieft.'

'Het was nodig,' zei Shar uiteindelijk. 'We hebben hen niet gekozen. Ze woonden er gewoon. Het plan moest lukken, Laurel. We hadden geen keus.'

'Je hebt altijd een keus,' fluisterde Laurel. Haar mond was droog geworden en haar kin trilde van woede. Shar had haar moeder vergiftigd. Shar, die haar nog langer in de gaten had gehouden dan Tamani, had haar móéder vergiftigd.

'Ik moet mijn werk doen. Ik moet mijn thuis en familie beschermen. En ik doe wat nodig is om Avalon veilig te houden.'

Laurel vloog op van woede. 'Je hoefde niet...'

'Ja, dat moest wel,' zei Shar monotoon. 'Ik moet een hoop dingen doen die ik niet wil, Laurel. Denk je dat ik jouw menselijke ouders wilde saboteren? Dat ik jóú alles wilde laten vergeten? Ik doe wat me

wordt opgedragen. Daarom hield ik je iedere dag in de gaten, voordat Tamani dat deed. Daarom weet ik alles van je wat er te weten valt. Dat erfstuk dat je kapot hebt gemaakt en waar je over loog. De hond die je onder je raam hebt begraven omdat je hem niet verder van je vandaan kon hebben. De tijd die je in oktober in de hut hebt doorgebracht met Tamani.'

'Shar,' zei Tamani. In zijn stem klonk een duidelijke waarschuwing door.

'Ik heb je zoveel ruimte gegeven als ik kon,' zei Shar zachtjes. In zijn stem zat een hint van medelijden. Maar de kleine verontschuldiging was duidelijk voor Tamani, niet voor Laurel; de enige reden dat ze niet door de kamer liep om Shar in zijn gezicht te slaan, was omdat ze aan de grond genageld stond van woede.

Yuki's lach verdween. 'Zijn dit je bondgenoten, Laurel? Echt? Ik mag dan wel niet altijd eerlijk zijn geweest, maar ik dacht dat je beter was dan deze monsters.' Ze keek naar de cirkel zout die om haar stoel lag. 'Een klein schopje met je voet en ik kan hier een eind aan maken. Ik neem je met me mee en laat je zien hoe slecht Avalon is. Je kunt me helpen het recht te zetten.'

Laurel staarde naar het zout. Een deel van haar wilde het doen, gewoon om uit te halen naar Shar. 'Hoe weet je van Avalon?'

'Maakt dat uit?' zei Yuki. Haar gezicht was onleesbaar.

'Misschien.'

'Maak me los. Ik zal je de antwoorden geven die zij hebben achtergehouden.'

'Doe het niet, Laurel,' zei Tamani zacht. 'Ik vind het ook niet leuk, maar haar laten gaan zal het niet beter maken.'

'Denk je dat ik dat niet weet?' snauwde Laurel, maar ze hield haar ogen gericht op de witte cirkel aan haar voeten.

Tamani stapte rustig naar achteren. Laurel wilde de cirkel breken – ze wilde het zo graag. Het was een irrationele drang. Ze wist dat ze het niet ging doen, maar warme tranen vormden zich in haar ogen terwijl het verlangen in haar keel brandde.

'Laurel.' Een zachte hand raakte haar arm, waardoor ze weer naar de werkelijkheid getrokken werd. Ze draaide zich om naar een

wit weggetrokken Chelsea. ‘Kom mee. We praten erover, rijden een stukje, wat je ook nodig hebt om af te koelen.’

Laurel staarde naar haar vriendin. Ze focuste zich op de enige persoon in de kamer die haar nooit pijn had gedaan, haar nooit tekort had gedaan. Ze knikte zonder naar de anderen te kijken.

‘Kom,’ zei ze. ‘Ik wil hier weg.’

Toen ze eenmaal buiten waren, deed Chelsea de deur dicht en stopte. ‘Verdomme,’ schold ze zacht. ‘Ik heb mijn sleutels ergens neergelegd. Stomme jurk zonder zakken,’ mompelde ze terwijl ze de zoom pakte zodat ze er niet over zou struikelen. ‘Ik ben zo terug.’

Ze draaide zich om en de deur opende voordat ze de deurklink kon vastpakken.

‘Sleutels,’ legde Chelsea uit terwijl ze Tamani aan de kant duwde.

Hij trok de deur achter haar dicht. Laurel perste haar lippen op elkaar en richtte haar blik op de trap.

‘Ik wist het niet,’ fluisterde Tamani na een lange pauze. ‘Ik zweer het je.’

‘Ik weet het,’ fluisterde Laurel. Ze leunde met haar rug tegen de muur en gleed naar beneden. Ze sloeg haar armen om haar knieën. Haar stem klonk zelfs in haar eigen oren vlak. ‘Mijn moeder was enig kind. Haar vader verliet haar toen ze een baby was. Zij en haar moeder moesten het samen doen. En toen stierf haar oma ook. Mama wilde altijd een grote familie. “Vijf kinderen,” had ze me verteld. Ze wilde vijf kinderen. Maar dat is nooit gebeurd.’

Ze wist niet waarom ze hem dit vertelde, maar om de een of andere reden hielp het haar, dus ze bleef praten.

‘Ze hebben veel dokters gezien en niemand kon hen vertellen wat er mis was. Geen enkele. Daardoor vertrouwde ze dokters nog minder. Daardoor hadden ze ook lange tijd geen spaargeld. En het maakt niet eens uit, want mama had me gehouden, ook als ze andere kinderen had gekregen,’ zei Laurel vastberaden. ‘Ik weet dat ze dat zou doen. Shar had dit allemaal niet hoeven doen.’ Ze was een tijdje stil. ‘Weet je wat me écht boos maakt?’

Tamani had het fatsoen om stil te blijven en met zijn hoofd te schudden.

‘Ik heb nu een geheim. Ik vertel hen alles. Alles. Het is niet altijd makkelijk geweest, maar open en eerlijk zijn is dit afgelopen jaar een van de beste dingen in mijn leven geweest. Nu heb ik dit... dit ding dat ik hen niet kan vertellen, omdat ze anders nooit meer hetzelfde naar mij of naar elfen zouden kijken.’ Haar woede voelde witheet aan. ‘En ik haat hem om die reden,’ fluisterde ze.

‘Het spijt me,’ zei Tamani. ‘Ik weet hoeveel ze voor je betekenen en... het spijt me dat ze hieronder geleden hebben.’

‘Dank je,’ zei Laurel.

Tamani keek naar zijn handen en zijn gezicht vertoonde een emotie die Laurel niet kon ontcijferen. ‘Ik haat het dat ik het niet wist,’ zei hij uiteindelijk. ‘Er is zoveel wat ik niet weet. En ik denk niet dat Yuki ons iets gaat vertellen. De ene helft van wat ze zegt spreekt de andere helft tegen. Ik dacht dat we misschien eindelijk de antwoorden zouden krijgen waar we naar zochten, als we haar eenmaal hadden gevangen, maar... als er niet snel iets gebeurt... weet ik niet wat Shar gaat doen.’

‘Shar...’ Wat had hij haar gezegd? *Ik doe wat nodig is om Avalon veilig te houden.* ‘Hij zou haar geen pijn doen, toch? Om meer informatie te krijgen?’

‘Dat kan hij niet. Zelfs als hij zou willen, kan hij de cirkel niet in.’

‘Er zijn dingen die hij kan doen zonder de cirkel in te gaan,’ zei Laurel. ‘Hij kan...’

‘Dat laat ik hem niet doen,’ reageerde Tamani vastberaden. ‘Ik beloof het. Ik let op haar. Leugens of niet, ze was mijn vriendin. Misschien is ze dat nog steeds, ik weet het niet. En daarnaast, zelfs Shar zou de straffen niet riskeren die hij zou krijgen voor... het martelen van een winterelf.’

Laurel wist niet of ze dat geloofde.

‘Hij is geen monster,’ ging Tamani verder. ‘Hij doet wat nodig is, maar dat betekent niet dat hij het leuk vindt. Ik begrijp dat je hem nu niet kunt vertrouwen, maar probeer mij alsjeblieft te vertrouwen.’

Laurel knikte sip. Haar woede zwakte af tot een doffe, kloppende pijn, die langzaam wegebde door het vertrouwen dat ze in Tamani had.

‘Dank je,’ zei hij.

‘Kan die cirkel haar echt in bedwang houden, Tam?’

Hij was een moment stil. ‘Ik denk het wel.’

‘Het is maar zout,’ zei Laurel zachtjes. ‘Jij was bij me in het winterpaleis, je hebt de kracht gevoeld in de bovenste kamers. Dat soort magie in bedwang houden met iets wat momenteel op keukentafels staat, lijkt onmogelijk.’

‘Ze liep er zelf in. Shar zegt dat de kracht daar vandaan komt.’ Zijn wimpers gingen omhoog en zijn lichtgroene ogen vonden de hare. ‘Onderschat nooit de kracht van een situatie waar je zelf in stapt.’

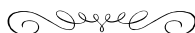
Ze wist dat hij het over meer had dan alleen de cirkel zout.

Er ontstond een stilte tussen hen en Laurel begon zich net af te vragen wat er met Chelsea was gebeurd, toen Tamani bij haar op de grond ging zitten. Hij legde een troostende arm over haar schouders.

‘Sorry voor alles,’ fluisterde hij met spijt in zijn woorden.

Ze draaide haar gezicht en leunde naar hem toe. Ze wilde volledig opgaan in hem, al het andere vergeten, al was het maar een moment lang. Tamani ademde bibberig uit en bracht zijn gezicht dicht bij het hare. Hun lippen hadden elkaar amper geraakt toen de deur openging en Chelsea tevoorschijn kwam met de sleutels rammelelend in haar hand.

‘Shar had ze al de hele tijd,’ klaagde ze luid. ‘Hij stond daar maar toe te kijken hoe ik ze overal zocht en toen...’ Haar blik viel op Tamani’s arm rond Laurels schouders. ‘Oh, duh,’ zei Chelsea terwijl ze met haar ogen rolde. Toen zei ze zachtjes: ‘Sorry.’

Laurel rolde haar raampje naar beneden en voelde de wind op haar gezicht terwijl Chelsea door de donkere, lege straten reed. Chelsea had al bijna een halfuur niks gezegd over haar slecht getimede binnenkomst en Laurel waardeerde de moeite die haar vriendin deed om stil te zijn. Stilte was niet makkelijk voor Chelsea. Ze zou hun bezoek aan Yuki waarschijnlijk het liefst overdoen, maar Laurel wilde

er niet aan denken en doen alsof het nooit gebeurd was.

‘Hé, is dat...’

Chelsea was de auto al aan de kant aan het zetten toen Laurel zich realiseerde dat de lange jongen die langs de weg wandelde, terwijl zijn lichaam door het licht van de lantaarns een schaduw wierp, David was. Zijn ogen werden alert toen de koplampen op hem schenen, maar al snel herkende hij hen en was hij opgelucht toen de auto van Chelsea’s moeder eenmaal naast hem stond.

‘Waar was je?’ vroeg Chelsea toen David bukte om door het raampje te kijken. ‘Ik ben overal heen gereden.’

David bestudeerde de grond. ‘Ik bleef uit het zicht,’ gaf hij toe. ‘Ik wilde niet gevonden worden.’

Chelsea keek over haar schouder, naar de kant waar hij naartoe op weg was geweest. Richting de appartementen. ‘Waar ga je heen?’

‘Terug,’ bromde David. ‘Om het goed te maken.’

‘Het gaat goed met haar,’ zei Chelsea. Haar ogen hadden een serieuze blik.

‘Maar ze zit daar door mij.’

‘Ze houdt afstand van de cirkel,’ hield Chelsea vol. ‘Het is niet zoals het was. Ze doet zichzelf geen pijn meer. Ze zit daar alleen maar. Nou ja, ze zit en ze praat,’ voegde ze eraan toe.

Maar David schudde zijn hoofd. ‘Ik wil hier niks meer mee te maken hebben en ik ben er klaar mee. Ik ga ervoor zorgen dat alles menswaardig blijft. Of, nou ja, plantwaardig.’

‘Tamani zei dat hij ervoor zou zorgen dat ze veilig blijft,’ zei Laurel.

‘Maar zijn – en Shars – definitie van veilig is misschien niet dezelfde als die van mij. Die van óns.’ Hij keek hen aan. ‘Wij hebben haar daar gebracht. Wij allemaal. En ik denk nog steeds dat het de juiste keus was, maar als dat het niet was... Ik wil niet enkel toekijken als het erger wordt.’

‘Wat moeten we doen?’ vroeg Laurel. Ze wilde niet toegeven dat zij niet terug wilde gaan.

‘Misschien kunnen we om de beurt gaan. Een van ons, een van hen,’ zei David.

Chelsea rolde met haar ogen.

‘Iemand moet er dan de hele nacht blijven,’ zei Laurel. ‘Mijn ouders zouden mij dat wel laten doen, maar...’

‘Een nachtje doorhalen is niet echt jouw specialiteit,’ zei David bezorgd.

‘Ik kan mijn moeder appen,’ bood Chelsea aan. ‘Ik heb haar toch al gezegd dat ik waarschijnlijk bij jou zou blijven slapen – dat is het meest logisch na een feest. En ze controleert het nooit.’

Laurel en Chelsea keken beiden naar David. ‘Ik bedenk wel wat,’ mompelde hij. ‘Hoe zit het met Ryan?’

‘Wat is er met hem?’ vroeg Chelsea terwijl ze iets interessants op het stuur probeerde te vinden om te bestuderen.

‘Hij zal zich afvragen waarom je steeds op rare tijden weg bent. Je kunt Laurel niet altijd als excuus gebruiken.’

‘Ik denk niet dat hij het zal merken,’ zei Chelsea.

‘Daar kun je niet van uitgaan,’ antwoordde David. ‘Onderschat hem niet. Je onderschat hem namelijk altijd.’

‘Niet waar!’

‘Nou, hij zal vast wel iets doorhebben als je het ineens steeds “druk” hebt. En hij zal tijdens de vakantie tijd met je willen doorbrengen. Zeker nadat je hem deze week bijna iedere dag in de steek hebt gelaten om huiswerk te maken,’ zei David.

‘En toch denk ik niet dat dat gaat gebeuren,’ zei Chelsea bedroefd. Ze leunde achterover in haar stoel en keek hem aan.

David schudde zijn hoofd. ‘Ik begrijp jou niet. Je was zo bezorgd over hem toen Yuki of Klea of weet ik wie hem dat geheugenelixer gaf en nu doe je alsof het je niks uitmaakt.’ Hij schopte tegen het zand aan zijn voeten. ‘Waarom maak je het niet gewoon uit?’

‘Dat heb ik ook gedaan,’ zei Chelsea zachtjes.

David verbleekte en zijn ogen gingen van Chelsea naar Laurel en weer terug. ‘Wát heb je gedaan?’

‘Hoe kon ik hem anders uitleggen waarom ik halverwege het feest ineens wegrende... met jou,’ mompelde ze.

‘Ik maakte een grapje!’

‘Ik niet. Ik was het toch al van plan.’

David keek naar Laurel. ‘Wist jij hiervan?’

Laurel wierp een blik naar Chelsea, waarna ze knikte.

‘Waarom?’ vroeg David. ‘Wat ging er mis?’

Chelsea opende haar mond, maar er kwam geen geluid uit.

‘Het was gewoon tijd,’ zei Laurel om haar te helpen. Dit is niet iets waar ze het over moesten hebben. Zeker niet nu.

David haalde zijn schouders op. Zijn gezicht werd onverschillig. ‘Het zal wel. We moeten terug. Het wordt voor iedereen een lange nacht.’

‘Dus je zit hier maar?’ vroeg Chelsea aan Tamani. Haar stem brak een beetje toen ze haar gaap probeerde te verbergen.

Het appartement was donker en stil. Shar had zijn hoofd tegen de muur gelegd om de nodige slaap te krijgen. Daarom was Tamani zacht met Chelsea aan het praten, die erop aandrong om als eerste de wacht te houden.

‘Zo ongeveer,’ antwoordde Tamani. ‘Je kunt slapen als je wilt; het tapijt is zacht. Sorry dat de meubels...’

‘Niet bestaan?’ vulde Chelsea aan terwijl ze rechtop ging zitten in de houten stoel die normaal gesproken ongebruikt aan de keukentafel stond. ‘Het is oké, ik ben niet zo moe. Ik verveel me alleen een beetje.’ Ze wachtte even voor ze naar Tamani toe leunde. ‘Praat ze niet?’

‘Ja, ik praat wel,’ beet Yuki haar toe voordat Tamani kon antwoorden. ‘Het is niet alsof je me niet al een miljoen keer hebt horen praten. Weet je nog, vroeger toen we samen op school zaten? Ik weet dat vorige week als een eeuwigheid geleden moet voelen, maar ik dacht dat jullie mensen op zijn minst wel zo ver terug konden denken.’

Chelsea’s mond stond nog een beetje open voor ze hem dicht deed en mompelde, ‘Nou, sorry hoor!’

‘Je hoeft geen medelijden met me te hebben,’ zei Yuki, terwijl ze onrustig op haar stoel heen en weer schoof. ‘Ik zit hier nog hooguit een paar dagen. Jij zit hier voor de rest van je leven vast.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Chelsea terwijl ze zich helemaal naar Yuki

toe draaide.

‘Luister niet naar haar,’ waarschuwde Tamani. ‘Ze wil je alleen laten twijfelen.’

‘Chelsea Harrison,’ ging Yuki verder. Ze negeerde Tamani. ‘Voor altijd het vijfde wiel. Altijd zo dicht bij wat je wilt, maar je krijgt het nooit helemaal.’

‘Echt,’ zei Tamani terwijl hij tussen Chelsea en Yuki ging staan. ‘Ze heeft niks te vertellen wat je wilt horen.’ Hij kon er niets aan doen dat hij haar wilde beschermen. Het mensenmeisje stond na de afgelopen maanden in een goed blaadje bij hem en hij wilde niet dat ze zou lijden onder wat Yuki te zeggen had.

‘Denk je echt dat je tegen haar op kunt?’

Chelsea’s nieuwsgierigheid was bijna even sterk als haar eerlijkheid en ze leunde naar voren om Yuki weer te kunnen zien. ‘Dat ik tegen wie op kan?’

‘Laurel, natuurlijk. Want het zit zo, ze hoeft David niet te kiezen – wat ze wel gaat doen,’ zei Yuki nog tegen Tamani. ‘Maar zelfs als ze dat niet doet, verlies je nog steeds. Laten we zeggen dat alles voor jou uitpakt zoals je zou willen. Laurel verlaat David en op een dag komt hij erachter, voor de eerste keer, dat jij al die tijd al bij hem in de buurt was en wachtte tot hij je zou opmerken.’

Chelsea werd rood, maar verbrak het oogcontact met Yuki niet.

‘Opeens ben je alles waarvan hij nooit wist dat hij het wilde. Hij is dol op je en wil – in tegenstelling tot je onbetrouwbare vriendje – naar de universiteit die jij wilt.’

‘Hoe weet jij...’

‘Jij gaat naar Harvard, jullie gaan samenwonen, misschien trouwen jullie zelfs. Maar,’ zei ze, terwijl ze zo veel mogelijk naar voren ging zitten, ‘Laurel zal altijd in zijn achterhoofd blijven. Alle avonturen die ze hadden, plannen die ze hadden gemaakt. Ze is mooier dan jij, magischer dan jij, gewoon duidelijk beter dan jij. Laten we eerlijk zijn, jij zult altijd de rebound zijn. En je zal je hele leven weten dat David je nooit überhaupt een kans had gegeven, als het aan hem had gelegen. Laurel wint.’

Chelsea’s ademhaling was onregelmatig. Ze stond op en vermeed

Tamani's ogen. 'Ik... ik denk dat ik wat water nodig heb.'

Tamani zag haar naar de keuken verdwijnen, net uit het zicht. Hij hoorde het water uit de kraan lopen... en lopen. En nog langer lopen, veel langer dan nodig was om een glas te vullen. Na een hele minuut wierp hij een boze blik op Yuki, die er zelfvoldaan uitzag.

Shar werd wakker en was meteen alert door het geluid van Tamani's voetstappen. Tamani gaf hem een alles-is-veilig-teken en hij ontspande.

Terwijl hij Yuki vanuit zijn ooghoek in de gaten hield, volgde Tamani Chelsea naar de keuken, waar ze met haar rug naar hem toe stond en met haar armen op de gootsteen leunde. Er was geen glas te bekennen.

'Alles onder controle?' vroeg Tamani zacht. Zijn stem kwam nog net boven het geluid van de kraan uit.

Chelsea's hoofd ging omhoog. 'Ja, ik...' gebaarde ze tegen niemand. 'Ik kon geen glas vinden.'

Tamani deed het kastje boven haar hoofd open en pakte er een uit. Zonder iets te zeggen gaf hij het aan haar. Ze vulde het met water en strekte haar arm uit om de kraan uit te zetten, maar Tamani hield haar tegen. 'Laat maar aan. Dan is de kans groter dat ze ons niet hoort.'

Chelsea keek naar het lopende water – waarschijnlijk vocht ze tegen de drang om het water niet te verspillen – waarna ze knikte en haar hand terugtrok. Tamani stapte dichterbij, met een half oog nog steeds op de bloem op Yuki's rug gericht, die amper zichtbaar was vanaf waar hij stond.

'Ze heeft het mis,' zei hij simpelweg. 'Ze laat alles echt klinken, maar het is verdraaid tot het niet langer de waarheid is.'

'Nee, het is absoluut de waarheid,' zei Chelsea met een verrassend zelfvertrouwen. 'Laurel is zoveel meer dan ik ooit zal zijn. Ik had niet gedacht aan hoeveel effect ze nog op David kon hebben. Maar dat is inderdaad zo. Yuki heeft gelijk.'

'Je moet niet zo denken. Laurel is anders dan jij, maar jij bent op jouw manier fantastisch,' zei Tamani. Hij was zelf verrast over hoe welgemeend het was. Hij twijfelde en grijsde. 'Jij bent grappiger dan Laurel.'

‘Oh, top,’ zei Chelsea droog. ‘Een paar goed getimede grappen zullen er vast voor zorgen dat ik David voor altijd voor me win.’

‘Dat bedoel ik niet,’ zei Tamani. ‘Luister, ik meen het. Je kunt jezelf niet vergelijken met een elf. We zijn planten. Onze symmetrie is iets wat mensen om de een of andere reden belangrijk vinden. Dus ja, van buiten ziet ze er anders uit dan jij. Maar dat maakt haar nog niet beter en eerlijk gezegd, behalve misschien in het begin, denk ik niet dat David haar dáárom leuk vond.’

‘Dus haar innerlijk is ook beter?’ mompelde Chelsea.

Nu was ze opzettelijk dom bezig. ‘Nee, luister, ik wil alleen dat je begrijpt waarom Yuki het mis heeft. In Avalon heeft iedereen de symmetrie die Laurel en ik hebben. We hebben een bepaald soort... schoonheid, denk ik, maar er is niks speciaals aan Laurels uiterlijk. Ze heeft een vriendin op de Academie die zo goed als hetzelfde is als zij. Als David Katya zou ontmoeten, of een elf die mooier is dan zij, denk je dat David dan ineens niet meer van Laurel zou houden?’

‘Ik moet toegeven, je bent hier echt slecht in,’ klaagde Chelsea.

‘Sorry,’ grimaste Tamani. ‘Ik wilde niet zeggen dat hij niet meer van...’

Chelsea onderbrak hem met een klein meelevend geluidje. ‘Het is oké. Ik snap wat je wilt zeggen. Echt, het laatste wat je moet doen is mensen overtuigen dat Laurel niet speciaal is. Ik geloof het niet; jij gelooft het niet. En gezien het feit dat mijn enige hoop op David is dat jij haar van hem steelt, hoop ik dat je dat nooit doet.’

‘Nee, dat is het niet.’ Hij stopte terwijl hij nadacht. ‘Laurel was een lange tijd weg, Chelsea. En ook al heeft ze altijd mijn hart gehad, ik heb heus wel naar andere meiden gekeken.’ Hij kon niet anders dan zich een beetje raar voelen toen hij dat vertelde. ‘Er was een supermooie elf waarmee ik... een paar keer heb gedanst op festivals. Ik heb haar al jaren niet gezien, maar om eerlijk te zijn, sinds ik met Laurel ben – en haar weer opnieuw leer kennen – heb ik niet één keer aan die elf gedacht. Oprecht,’ voegde hij met een grijns toe terwijl Chelsea haar wenkbrauwen optrok. ‘Ik herinner me haar amper genoeg om over haar te praten. Ik hou van Laurel, dus zij wordt de mooiste elf in de wereld voor me. Niemand kan in haar schaduw staan.’

‘Ja, ik denk dat we allemaal wel snappen dat Laurel geweldig is,’ zei Chelsea lizig. ‘Ik denk er hetzelfde over. Dat is een beetje het probleem.’

‘Nee, ik... vergeet Laurel even. Luister naar wat ik zeg. Ik weet niet of David ooit van je zal houden. Maar als hij dat doet, als hij dat écht doet, maakt het niet uit hoe mooi of leuk iemand anders is. Als hij echt van je houdt, kun je niet verliezen. Want hij zal door die liefde nooit iemand vinden die jou kan overtreffen.’

Chelsea keek naar hem op met haar grote grijze ogen – ogen die smeekten dat zijn woorden de waarheid waren. ‘Zou je Laurel vergeten als je verliefd werd op mij?’

Tamani zuchtte. Hij voelde zich hopeloos. ‘Zeker, als het mogelijk zou zijn voor mij om van iemand anders te houden. Maar ik denk niet dat dat zo is.’

‘Hoe krijgt ze het voor elkaar om jou te weerstaan?’ vroeg Chelsea, maar ze glimlachte weer.

Tamani haalde zijn schouders op. ‘Wist ik het maar. Hoe weerstaat David jou?’

Ze lachte, deze keer echt. De spanning verdween langzaam uit de keuken.

‘Ik wens je succes met hem,’ zei Tamani serieus.

‘Wat onbaatzuchtig van je,’ antwoordde Chelsea terwijl ze met haar ogen rolde.

‘Nee, echt,’ zei Tamani. Hij legde een hand op haar arm en liet hem daar tot ze naar hem opkeek. ‘Naast mijn eigen hoop, weet ik hoe het voelt om naar iemand te verlangen. Ik weet hoeveel pijn het kan doen.’ Hij stopte, waarna hij fluisterde: ‘Ik wens ons allebei succes.’ Hij gaf haar een grijns toen ze samen de keuken uitliepen. ‘En het feit dat het ene van het andere afhangt, nou, noem het een geluk bij een ongeluk.’

Ondanks dat Laurels ogen open waren, schrok ze van het zoemgeluid dat haar wekker maakte en dat de schemering van de vroege ochtend verstoorde. Tweeëntwintig december. Normaal gesproken zou ze haar ouders helpen in hun winkels of de laatste kerstversieringen ophangen terwijl ze naar kerstmuziek luisterde. Misschien zou ze zelfs kerstkoekjes bakken. Ze vermoedde dat het dit jaar niet zo feestelijk zou worden.

De lucht was nog donker toen Laurel haar kledingkast opende en een van haar door elfen gemaakte shirts aantrok – het leek toepas- selijk voor vandaag, nu ze haar taak kreeg als vertegenwoordiger van Avalon. Ze trok het roze topje over haar hoofd aan. Het voelde meer als een wapenuitrusting dan een simpele, gaasachtige stof.

Tegen de tijd dat Laurel de deur uit was, stond er een in het groen geklede schildwacht – ze wist niet dat er nu zoveel waren! – die Laurel niet herkende, bij haar auto te wachten. Hij zag eruit alsof hij haar wilde tegenhouden. ‘De zon komt op,’ zei Laurel zonder te wachten op wat hij te zeggen had. ‘En ik ga naar Tamani. Je mag over vijf minuten controleren of alles nog goed gaat. Nu aan de kant.’

Tot haar verbazing stapte hij aan de kant.

Ze wierp een blik op het huis toen ze de oprit afreed, haar ogen gericht op het donkere raam van haar ouders. Ze had hen nog steeds niet verteld wat er aan de hand was, maar dat kon ze niet lang meer volhouden. ‘Het is bijna voorbij,’ zei ze. Ze hoopte maar dat ze gelijk had.